

РЕШЕНИЕ

№ 234

гр. Нова Загора, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НОВА ЗАГОРА в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕОРГИ ЛЮБ. ЙОРДАНОВ**

при участието на секретаря Радка Д. Чолакова
като разгледа докладваното от **ГЕОРГИ ЛЮБ. ЙОРДАНОВ** Гражданско дело № 20222220100022 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от М. Т. С. с ЕГН ***** и постоянен адрес: *****, против Прокуратурата на Република България, с която са предявени осъдителни иски за заплащане на обезщетения за причинени имуществени и неимуществени вреди, съответно за 24150 лв. и 800 лв. с правно основание чл.2, ал.1, т.2 от ЗОДОВ вр. с чл.7 от същия закон и вр. с чл.52 от ЗЗД.

В нея ищецът твърди, че на 22.03.2016 г. с постановление за привличане на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение по ДП № 43 „ИП“/16 г. на ОД на МВР - Сливен, вх.№ 571/2016 г., пор.№ 64/2016 г. по описа на Окръжна прокуратура - гр.Сливен бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл.278, ал.6 от НК, по чл.339, ал.1 от НК и по чл.354, ал.3 от НК. Този факт бил широко медийно отразен в радио и телевизия, били публикувани фотографии, представляващи „доказателствен материал“.

Посочва, че още на същия ден информацията за този факт била разгласена, чрез съобщения в сайтовете на ОД на МВР Сливен и Апелативна прокуратура - гр.Бургас.

След близо 11 месеца, на 15.02.2017 г. разследването на воденото срещу него наказателно производство по чл.354, ал.3 от НК и по чл.339, ал.1 от НК било частично прекратено от Окръжна прокуратура - гр.Сливен на основание чл.243, ал.1 от НПК.

Предвид това, спазвайки законовия давностен срок, и на основание чл.2, ал.1, т.2 от ЗОДОВ С. предявявал настоящия иск срещу Окръжна прокуратура - Сливен за нанесените му от нея вреди от незаконосъобразните й действия.

Твърди, че несправедливо повдигнатите срещу него обвинения в извършване на две тежки криминални престъпления довели до вреди, изразяващи се в нравствени, емоционални, психически и психологически терзания, накърнили честта, достойнството и доброто му име в обществото, а широката медийна разгласа преекспонирала всичко това. Бидейки обвинен в извършването на всички тези престъпления се чувствал унизен,

притеснен и несигурен. Публичното му обявяване за наркотърговец, притежаващ незаконно огнестрелно оръжие ограничило съвсем социалното му общуване. Бил отбягван от близки, познати и дори роднини.

Сочи, че близо едногодишното, в нарушение на процесуалните срокове разследване, причинило у него негативни психически изживявания - страх и безпокойство от евентуално осъждане, стрес и депресия.

Константната съдебна практика приемала тези макар и субективни вреди от незаконните действия на прокуратурата като „обичайни“ - налични по презумция.

Твърди също, че Окръжна прокуратура - Сливен не спазила всички законови изисквания, чл.127 от КРБ и чл.145 от ЗСВ и му повдигнала обвинение, което се оказало, че не отговаряло на събраните до този момент доказателства. Гаранционна отговорност за вреди от непозволени увреждания по чл.2, ал.1, т.2 от ЗОДОВ възниквала от наличието от двете обективно необходими законови предпоставки, а именно:

1. Повдигане на обвинение за извършване на престъпление;
 2. Прекратяване на наказателно производство, свързано с тези обвинения;
- Предоставянето на публична информация Окръжна прокуратура Сливен осъществило без да съблюдава принципите, дефинирани ясно в Правилата за медийна комуникация в системата на ПРБ на Главна прокуратура.

Зачитане на правата на гражданите

Защита на тайната на разследването

Защита на личните данни

Спазване на презумпцията за невинност.

Предвид изложеното моли съда да образува дело на основание чл.2, ал.1, т.2 от ЗОДОВ и да присъди Окръжна прокуратура - Сливен да му заплати претендираното от него обезщетение в размер на 800 лв. за имуществени вреди и 24150 лв. за неимуществени вреди, като същото би представлявало частична компенсация за нанесените му болка и страдания.

Прилагат се писмени доказателства по опис.

Ответникът Прокуратурата на Република България, чрез процесуалния си представител Х.Б. - прокурор при РП - Сливен в срока по чл.131 от ГПК представя писмен отговор по предявения срещу него иск. Счита, че същият е неоснователен и недоказан.

По допустимостта и основателността на иска, заявява, че същият е неоснователен, като посочва следното:

Предявеният иск с правно основание чл.2, ал.1 т.2 от ЗОДОВ бил допустим по отношение на Прокуратурата на Република България, но неоснователен.

Исковата претенция била за претърпени имуществени и неимуществени вреди от незаконно обвинение за престъпления по чл.339, ал.1 и чл.354а, ал.3 от НК, по ДП № 43 „ИП“ 2016 г. на ОД - МВР - Сливен, вх.№ 571/2016 г. на ОП - Сливен, частично прекратено с Постановление на ОП - Сливен от 15.02.2017 г. на ОП - Сливен.

Посочва, че тъй като се основавал на разпоредбата на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, то било в тежест на ищеца да докаже претърпени вреди от незаконни актове на правозащитните органи, които да са пряка и непосредствена последица от техните действия.

В исковата молба неправилно била посочена, като основание на иска разпоредбата на чл.2, ал.1 т.2 от ЗОДОВ, тъй като същата касаела нарушаване на права, защитени от чл.5, § 2 - 4 на Конвенцията.

Излага, че с Постановление на разсл. полицаи при ОД - МВР - Сливен от 22.03.2016 г. ищецът М. С. бил привлечен като обвиняем за деяния по чл.278, ал.6, пр.3; чл.339, ал.1 и чл.354а, ал.3 от НК, като спрямо него била взета мярка за неотклонение „Подписка“.

Обвинението било предявено на обвиняемия на същата дата и е бил разпитан в това си качество. С Постановление от 15.02.2017 г. на ОП - Сливен наказателното производство било частично прекратено за деянията по чл.339, ал.1 и чл. 354а, ал.3 от НК, на основание чл.243, ал.1, т.2 от НПК, поради недоказаност на обвинението в тази част. За същите престъпления били отделени материали срещу сина на ищеца, Д.М.С..

Спрямо ищеца М. С. производството продължило за извършени престъпления по чл.278, ал.6, пр.последно, вр. ал.1 и чл.277а, ал.7 от НК. За същите деяния на 27.06.2018 г. бил внесен обвинителен акт в СлОС срещу ищеца М. С.. С Присъда № 10/30.04.2019 г. по НОХД № 243/2018 г. на СлОС ищецът бил осъден за деяния по чл.278, ал.6, пр.последно, вр. предл.1 и по чл.277а, ал.7 от НК.

С Решение № 184/2019 от 10.03.2020 г. по ВНОХД № 210/2019 г. на АС - Бургас присъдата на ОС - Сливен била изменена, като ищецът бил оправдан за част от стойността на държаните археологическите обекти /стойността била намалена от 62727 на 59829 лв./ и първоинстанционният акт бил потвърден в останалата му част.

Счита, че исковите претенции за претърпени имуществени и неимуществени вреди били изцяло неоснователни и недоказани.

Посочва, че ищецът не е ангажирал никакви доказателства за твърдените от него имуществени и неимуществени вреди, както и за наличие на пряка причинно-следствена връзка между делото и сочените от него негативни последици.

Като обстоятелства, на които се основавал искът посочва:

Обстоятелствата, на които се позовава искът се съдържали в ДП № 43 „ИП“/2016 г. на ОД - МВР - Сливен, вх.№ 571/2016 г. на ОП - Сливен. Предвид изложените мотиви, претенциите на ищеца били неоснователни и недоказани.

Излага следните възражения срещу иска:

Исковете за претърпени неимуществени, имуществени вреди, лихви и разноски били изцяло неоснователни и недоказани.

Липсвали доказателства за претърпени неимуществени вреди от страна на ищеца, още по-малко, че такива вреди били в пряка причинно-следствена връзка с повдигнатото му обвинение.

От петитума на исковата молба било видно, че ищецът е формулирал искова претенция по два обективно съединени иска срещу ПРБ - за неимуществени вреди в размер на 24150 лв. и за имуществени вреди за адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв.

В исковата молба се сочело, че в електронния сайт на ОД - МВР - Сливен и Апелативна прокуратура - Бургас, както и в различни медии е била изнесена информация за воденото срещу ищеца наказателно производство.

Твърдяло се, че несправедливо повдигнатите срещу ищеца две обвинения били довели до нравствени, емоционални, психически и психологически терзания. Накърнило се доброто му име в обществото и неговото достойнство, чувствал се унизен, притеснен и несигурен, отбягван бил от близки и познати. Продължилото 11 месеца наказателно преследване му причинило страх и депресия.

Твърдяло се, че ищецът бил заплатил адвокатско възнаграждение по наказателното дело в размер на 800 лв.

Счита, че изложеното в исковата молба не се подкрепя от доказателства, представени с нея.

Не било установено ищецът да е изживял стрес и дискомфорт, дистанцираност от приятели и депресия, именно поради повдигнатите му две обвинения по чл.339, ал.1 и чл.354а, ал.3 от НК. В тази връзка следвало да се има предвид, че воденото срещу ищеца

наказателно производство било продължило по-малко от 11 месеца. След привличането му като обвиняем за деяния по чл.278, ал.6, чл.339, ал.1 и чл.354а от НК ищецът бил призован и разпитван само веднъж - на 22.03.2016 г., когато му било предявено обвинението. Обвинението и разпитът на посочената дата били свързани не само с обвиненията, за които производството е било частично прекратено, но и по текст, за който е бил внесен обвинителен акт в съда и за което деяние /по чл.278, ал.6 от НК/ ищецът е бил осъден.

Доколкото обвинението е касало три деяния счита за невъзможно да се отграничат терзанията и негативното отношение на всяко от обвиненията за краткия период от време, в който ищецът е бил привлечен като обвиняем за деянията по чл.339, ал.1 и чл.354а, ал.3 от НК и било несериозно да се твърди, че се е стигнало до твърдените от ищеца сериозни негативни психологически последици.

По досъдебното производство била взета най-леката мярка за неотклонение - „Подписка“.

Освен неоснователен и недоказан, искът за неимуществени вреди бил твърде завишен като размер и не съответствал на принципа на справедливост, съобразно който следвало да бъдат определяни неимуществените вреди (арг. чл.52 от ЗЗД), на икономическия стандарт в България и на съдебната практика в аналогични случаи (вкл. и тази на ЕСПЧ).

Според възприетото в т.ІІ на ППВС № 4/1968 г., въпрос на фактическа преценка, с оглед конкретните факти и обстоятелства, както и с оглед личността на увредения, било определянето на конкретния паричен еквивалент на обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно константната съдебна практика, размерът на обезщетението за неимуществени вреди бил свързан с критерия за справедливост, дефиниран в чл.52 от ЗЗД, като справедливостта не била абстрактно понятие, а се извеждала от преценката на конкретни обстоятелства. Паричното обезщетение за морални вреди следвало да съответства на необходимото за преодоляването им и не било проява на справедливост определянето на обезщетение, по-високо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди /Реш.№ 832/10.12.2010 г., гр.д.№ 593/2010 г. на ІV ГО на ВКС/.

Претендираното обезщетение в размер на 24150 лв. било изключително завишено, и не било съобразено с продължителността на времето, в което ищецът е имал качество на обвиняем, характера и интензивността на упражнената спрямо него принуда. Спрямо ищеца била взета най-леката мярка за неотклонение „Подписка“.

Претендираното обезщетение за неимуществени вреди не било адекватно с оглед икономическия стандарт в страната и претендираният размер от 24150 лв. било в разрез с принципа за обезвреда по смисъла на ЗОДОВ.

Трайно установена съдебна практика била обезщетенията за неимуществени вреди в сходни на настоящия случаи да бъдат на значително по-ниска стойност.

По отношение иска за претърпени имуществени вреди, произтичащи от заплатено адвокатско възнаграждение, счита че е изцяло недоказан.

Съгласно т.1 на ТР № 6/06.11.2013 г. на ВКС по т.д.№ 6/2012 г. на ОСГТК, разноски за адвокатско възнаграждение се присъждали, когато страната е платила възнаграждението. В договора за правна помощ следвало да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път задължително следва да се представят доказателства за превода, а ако е в брой било достатъчно отразяване на плащането в договора за правна помощ. Сочи, че ищецът не е представил доказателства за заплатена сума за адвокатско възнаграждение. От приложено копие на договор за правна помощ /едностранно/ било видно, че ищецът е договорил заплащане на сумата от 800 лв. за адвокатска защита, но такава не е отразено да е била платена.

Счита, че в случая била налице хипотезата на чл.5, ал.1 от ЗОДОВ.

ДП № 43 „ИП“/2016 г. на ОД - МВР - Сливен, вх.№ 571/2016 г. на ОП - Сливен било образувано във връзка с налична оперативна информация за извършвана незаконна търговия с културни ценности от страна на ищеца М. С.. Същият бил известен в специализирания криминален контингент по незаконно придобиване и трафик на антики, като експерт в областта на нумизматиката и археологията. С оглед наличните данни за провизовозна дейност на ищеца и членове на семейството му било извършено претърсване в дома му, находящ се в ***** и там били намерени археологически обекти, металодетектор, преработен газов пистолет и канабис.

По делото били събрани категорични доказателства за това, че ищецът е държал археологически ценности в нарушение на Закона за културното наследство. Впоследствие било установено, че синът на ищеца - Д.М.С., който е живял в същия дом, е държал наркотичните вещества, като не било установено по категоричен начин, дали оръжието принадлежи на ищеца М. С. или на сина му. По тази причина наказателното производство било частично прекратено за деянията по чл.339, ал.1 и чл.354а, ал.3 от НК спрямо ищеца М. С. и били отделени материали за извършени от сина му Д.С. престъпления.

Доколкото оръжието и наркотичните вещества са били открити в дома на ищеца, същият е бил наясно с факта, че се намират там, но не бил посочил като извършител на престъпленията трето лице, първоначалното обвинение съответствало на събраните доказателства. След установяване на дактилоскопни отпечатащи от сина му върху опаковките на наркотичните вещества е бил разколебан изводът за автора на деянията по чл.339, ал.1 и чл.354а, ал.3 от НК, поради което обвинението спрямо ищеца в тази част е било прекратено. Предвид изложеното считам, че ако са налице увреждания за ищеца, то те са резултат от неговото противоправно поведение.

Твърди, че с поведението си ищецът бил допринесъл за образуването на наказателното производство и привличането му като обвиняем, допускайки в дома му да се държат оръжие и наркотични вещества от сина му и държейки археологически артефакти в нарушение на закона.

По доказателствата:

Не възразява срещу приемането като доказателства на представените с исковата молба копия от документи.

Изпраща и моли да бъдат приети като доказателства по делото копие от обвинителен акт по ДП № 43 „ИП“/2016 г. на ОД - МВР - Сливен; копие от мотиви на присъда № 10/30.04.2019 г. по НОХД № 243/2018 г. на СлОС; копие от Решение № 184/10.03.2020 г. по ВНОХД № 210/2019 г. на АС - Бургас; 2 бр. докладни записки, приложени по ДП № 43 „ИП“/2016 г. на ОД - МВР - Сливен. От същите било видно, че са налице основания за прилагане разпоредбата на чл.5, ал.1 от ЗОДОВ.

Моли да бъде изискано по настоящото производство ДП № 43 „ИП“/2016 г. на ОД - МВР - Сливен, НОХД № 243/2018 г. на СлОС; ВНОХД № 210/2019 г. на АС - Бургас. По делото се съдържали данни за продължителността на повдигнатите обвинения на ищеца по чл.339, ал.1 и чл.354а, ал.3 от НК; взета мярка за неотклонение спрямо същия; случаи, в които ищецът е бил призован и ангажиран с извършва

извършване на следствени действия преди частичното прекратяване на делото; данни за основанията по чл.5, ал.1 от ЗОДОВ за отпадане отговорността на държавата; данни за влизане в сила на Постановлението за частично прекратяване на наказателното производство и крайното осъждане на ищеца; данни за заплатено адвокатско възнаграждение по ДП № 43 „ИП“/2016 г. на ОД - МВР - Сливен.

Предвид изложеното счита, че исковете на М. Т. С. срещу ПРБ за претърпени имуществени и неимуществени вреди следва да бъдат отхвърлени, като изцяло неоснователни и недоказани.

В последното съдебно заседание ищецът редовно призован - лично се явява.

За ответната страна се явява прокурор С..

Ищецът С. моли съда да уважи предвения иск въз основа на следното:

Пълномощникът на ответника бил приложил към отговора на исковата молба, обвинителен акт по ДП № 43 „ИП“/2016 г. на ОД МВР Сливен и копие от Присъда № 10/30.04.2019 г. по НОХ № 243/2018 г. на СлОС, както и копие от Решение № 184/10.03.2019 по възз.дело № 210/2019 на Апелативен съд - Бургас, но това решение на Апелативен съд Бургас и решението на СлОС било отменено от ВКС с решение № 134 от 16.11.2020 г. по КНД № 490/2020 г. Касационният съд бил признал решението и на Сливенския и Бургаския съд за незаконосъобразно и го отменил. Освен това, пълномощникът на ответника прилагал и 2 бр. докладни записки по ДП № 43 на ОД МВР Сливен.

Цитира: Докладните записки изготвени от свид.К.М. приложени към ДП съдът не кредитира, тъй като според практиката на ВКС, документи със съдържание подобно на коментираните докладни записки, не представлява доказателства със съдържание, подобно на това, не представляват годно писмено доказателствено средство и не следва да се ценят като такива в наказателното производство, стр.146 и 147 от мотивите на Сливенския окръжен съд по присъда № 10. С две думи, пълномощникът на ответника представял негоден доказателствен материал. Колкото до неговите писмени доказателства, които приложил към исковата молба, копие от постановление за привличане на обвиняем от 22.03.2016 г. на ОД на МВР Сливен, както и копие за частично прекратяване, с две думи прокуратурата го обвинила, че е разпространявал наркотични вещества и е държал огнестрелно оръжие и след 11 месеца умуване, отменила своето постановление, отменила обвинението. Това били предпоставките на чл.2, ал.1 от ЗОДОВ. Счита, че искът му бил напълно основателен и е приложил годни доказателствени материали в своя полза. Моли съда да уважи искането изцяло. Не коментира и приложените договори за правна защита, които били в кориците на делото.

Прок.С. счита, че подадената искова молба е неоснователна и недоказана. В изложението от ищеца в с.з. подробно били обсъдени писмените доказателства, приложени по дела, които били все още висящи, но същият не посочил абсолютно никакви доказателства относно това, точно от какви действия от страна на прокуратурата, какви вреди бил претърпял, от които да стане ясно причинно-следствената връзка между конкретно действие и настъпила вреда. Никакви доказателства не били посочени, нито с исковата молба, нито били посочени в хода на гражданското дело, за това, същият да е претърпял никакви нравствени, психически и всякакви други терзания, да се чувства унизяван, несигурен. Като се има предвид, че въпросното дело продължавало да бъде висящо и макар и само за едно престъпление, ищеца продължавал да има качеството на подсъдим и тази неяснота в гражданското дело стояла в тежест на доказване на ищеца. Недоказани били също така и претендираните имуществените претенции за заплащане на адвокатско възнаграждение. Посочва, че по делото било представено някакво ксерокопие на пълномощно с дописани в него някакви цифри. Не ставало ясно, какво е платено. Следвало да бъде отхвърлена исковата молба на ищеца, като неоснователна и недоказана.

В заключение ищецът С. заявява, че мисли, че след като предпоставките на чл.2, ал.1 от ЗОДОВ са налице, незаконосъобразния акт на прокуратурата, като самата окръжна прокуратура си признавала, че бил незаконосъобразен с постановлението за частично прекратяване, неимуществените вреди били в този случай, когато са налице всички предпоставки в чл.2, ал.1 от ЗОДОВ, неимуществените вреди били необорима законова презумпция и нямал намерение на пълномощника на ответника да му обяснява, какви вреди бил понесъл. Прокурор Сяров да си понесъл отговорността.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото са представени следните писмени доказателства: Копие от Постановление за привличане на обвиняем от 22.03.2016 г. на ОП – Сливен, Копие от Постановление за частично прекратяване на наказателното производство от 15.02.2017 г. на ОП - Сливен, Копие от публикация във в. „Монитор“ от 23.03.2016 г., Съобщение от 23.03.2016 г. на Апелативна прокуратура - Бургас, Договор за правна защита и съдействие серия № 0000046467, Документ за внесена държавна такса, обвинителен акт по ДП № 43 „ИП“/2016 г. на ОД - МВР – Сливен, копие от Присъда № 10/30.04.2019 г. по НОХД № 243/2018 г. на СлОС, копие от Решение № 184/10.03.2020 г. по ВНОХД № 210/2019 г. на АС – Бургас, 2 броя докладни записки, приложени по ДП № 43 „ИП“/2016 г. на ОД - МВР – Сливен, Договор за правна защита и съдействие серия № 086550, Копие от определение 112 от 17.03.2016 г., Копие от Протокол № 138 от 27.04.2016 г. на НТЛ към ОД МВР – Ямбол, Копие от постановление за образуване на досъдебно производство от 11.03.2016 г. на ОП – Сливен, Копие от Решение № 134/16.11.2020 г. по КНД № 490/2020 г. на ВКС, Отговор от ОД МВР – Сливен с вх.№ 2293/16.05.2022 г., Възз.ч.гр.д.№ 20222200500343 по описа на Окръжен съд – Сливен за 2022 г.

Видно от приложените доказателства с Постановление на разсл. полицаи при ОД - МВР - Сливен от 22.03.2016 г. ищецът М. С. е бил привлечен като обвиняем за деяния по чл.278, ал.6, пр.3; чл.339, ал.1 и чл.354а, ал.3 от НК, като спрямо него била взета мярка за неотклонение „Подписка“. Обвинението било предявено на обвиняемия на същата дата и е бил разпитан в това си качество. С Постановление от 15.02.2017 г. на ОП - Сливен наказателното производство е било частично прекратено за деянията по чл.339, ал.1 и чл. 354а, ал.3 от НК, на основание чл.243, ал.1, т.2 от НПК, поради недоказаност на обвинението в тази част. За същите престъпления били отделени материали срещу сина на ищеца, Д.М.С..

Спрямо ищеца М. С. производството продължило за извършени престъпления по чл.278, ал.6, пр.последно, вр. ал.1 и чл.277а, ал.7 от НК. За същите деяния на 27.06.2018 г. е внесен обвинителен акт в СлОС срещу ищеца М. С.. С Присъда № 10/30.04.2019 г. по НОХД № 243/2018 г. на СлОС ищецът бил осъден за деяния по чл.278, ал.6, пр.последно, вр. предл.1 и по чл.277а, ал.7 от НК.

С Решение № 184/2019 от 10.03.2020 г. по ВНОХД № 210/2019 г. на АС - Бургас присъдата на ОС - Сливен била изменена, като ищецът бил оправдан за част от стойността на държаните археологическите обекти /стойността била намалена от 62727 на 59829 лв./ и първоинстанционният акт бил потвърден в останалата му част.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

С исковата молба се претендира за заплащането на обезщетение за претърпени имуществени в размер на 800 лв. и неимуществени вреди в размер на 24150 лв. от това, че с постановление на ОП - Сливен ищецът бил привлечен, като обвиняем за престъпления по чл.278, ал.6 от НК, чл.339, ал.1 от НК и чл.354, ал.3 от НК по ДП № 43 ИП/2016 г. на ОД на МВР - Сливен вх.№ 571/2016 г. на ОП - Сливен. С постановление от 15.02.2017 г. ОП - Сливен прекратила частично воденото срещу него наказателно производство за престъпления по чл.354, ал.3 от НК и чл.339, ал.1 от НК. Ищецът счита, че това изпълва

законовите предпоставки за ангажиране на отговорността на държавата и претендира заплащането на обезщетение на претърпените от него вреди от незаконните действия на прокуратурата.

Поради горното се претендират нанесени неимуществени вреди на ищеца по вина на ответника, от което следва, че е предявен иск с правно основание чл.2, ал.1, т.2 от ЗОДОВ вр. с чл.7 от същия закон и вр.с чл.52 от ЗЗД за горепосочените суми.

Ответникът в срока по чл.131 от ГПК, чрез процесуалния си представител - прокурор от РП Сливен Х.Блецова представя писмен отговор на предявения иск. Счита същия за неоснователен и недоказан, като се излагат подробни съображения.

В тежест на ищеца бе да докаже причинените му вреди и причинно-следствената връзка между действията на ответната страна и вредоносния резултат. В какво се състоят тези имуществени и неимуществени вреди - страдания, унижения, ограничения на лични права, засягане патримониума на ищеца и др.

В тежест на ответника бе да докаже твърденията си.

На първо място относно твърдяното от ищеца, че вследствие на несправедливо повдигнатите обвинения в тежки криминални престъпления довели до вреди, изразяващи се в нравствени, емоционални, психически, психологически терзания, нахвърнена чест, достойнство и добро име в обществото, съдът намира, че липсва конкретика, относно сочените за претърпени от него неимуществени вреди, свързани със социалното и психологическото му състояние. Липсва яснота какви права се визират и в каква връзка се споменават. Не се доказват претърпени вреди от незаконни актове на правозащитните органи, които да са пряка и непосредствена последица именно от техните действия.

На следващо място ищецът посочва още, че близо едногодишното разследване, което счита че било в нарушение на процесуалните срокове, му причинило негативни психически изживявания - страх и безпокойство от евентуално осъждане, стрес и депресия. Посоченото съдът намира за недоказано, а освен това, счита че ищецът бидейки осъждан е нормално да изпитва такива негативни емоции. С Присъда № 10/30.04.2019 г. по НОХД № 243/2018 г. на СлОС ищецът е бил осъден за деяния по чл.278, ал.6, пр.последно, вр. предл.1 и по чл.277а, ал.7 от НК.

С Решение № 184/2019 от 10.03.2020 г. по ВНОХД № 210/2019 г. на АС - Бургас присъдата на ОС - Сливен била изменена, като ищецът бил оправдан за част от стойността на държаните археологическите обекти /стойността била намалена от 62727 на 59829 лв./ и първоинстанционният акт бил потвърден в останалата му част.

Претендира се обезщетение за причинени на ищеца за неимуществени вреди, изразяващи се в унижение, притеснение, несигурност, страх и безпокойство от евентуално осъждане, стрес и депресия от страна на ответната Прокуратурата на Република България, на стойност 24150 лв. с правно основание на иска чл.2, ал.1, т.2, вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, която урежда отговорността за вреди, причинени при нарушаване на права, защитени от чл.5, § 2 - 4 на Конвенцията от правозащитните органи, а именно: „На всеки арестуван трябва незабавно да бъдат съобщени на разбираем за него език основанията за арестуването му и всички обвинения, които му се предявяват. 3. Всеки арестуван или лишен от свобода в съответствие с разпоредбите на параграф 1 с) на този член трябва своевременно да бъде изправен пред съдия или пред длъжностно лице, упълномощено от закона да изпълнява съдебни функции, и има право на гледане на неговото дело в разумен срок или на освобождаване преди гледането на неговото дело в съда. Освобождаването може да бъде обусловено от даването на гаранции за явяване в съда. 4. Всеки арестуван или лишен от свобода има право да обжалва законосъобразността на своето задържане в съда, който е задължен в кратък срок да се произнесе; в случай че задържането е неправомерно, съдът е длъжен да нареди незабавното освобождаване на задържаното лице.“

Видно от разпоредбата ѝ обаче, тя касае правата на арестувани или лишени от свобода лица, а ищецът не е бил задържан, спрямо него не е вземана мярка за неотклонение или процесуална принуда, така че цитираните разпоредби не попадат в тази хипотеза и в случая са неприложими.

Освен посоченото дотук съдът счита, че ищеца не е ангажирал никакви доказателства за твърдените от него имуществени и неимуществени вреди, както и за наличие на пряка причинно-следствена връзка между делото и сочените от него негативни последици.

След привличането на ищеца в настоящото производство, като обвиняем за деяния по чл.278, ал.6, чл.339, ал.1 и чл.354а от НК, същият е бил призован и разпитван само веднъж - на 22.03.2016 г., когато му е било предявено обвинението. Като обаче обвинението и разпитът на посочената дата били свързани не само с обвиненията, за които производството е било частично прекратено, но и по текст, за който е внесен обвинителен акт в съда и за което деяние по чл.278, ал.6 от НК ищецът е бил осъден.

Доколкото обвинението е касало три деяния, то съдът намира, че е невъзможно да се отграничат терзанията и негативното отношение на всяко от обвиненията за краткия период от време, в който ищецът е бил привлечен като обвиняем за деянията по чл.339, ал.1 и чл.354а, ал.3 от НК и е недоказано твърдението му, че се е стигнало до сериозни негативни психологически последици. Освен това самия ищец е знаел, че в дома му се съхраняват газов пистолет и наркотични вещества и това е било причина да се повдигнат първоначално и трите обвинения .т.е. съдът счита, че ищеца има принос и то съществен за причиняване на някаква увреда, ако изобщо може да става дума за такава.

Съдът намира, че исковата претенция за претърпени неимуществени вреди е неоснователна и недоказана. В тежест на ищеца бе да докаже претърпени вреди от нарушаване на права, причинно-следствената връзка, както и всички положителни факти, на които основава иска си. На съда не бяха представени каквито и да било доказателства в тази посока, ищецът не ангажира такива за твърдените от него неимуществени вреди, както и за наличието на пряка причинно-следствена връзка между досъдебното производство и сочените от ищеца негативни последици. Не бяха ангажирани каквито и да било гласни или писмени доказателства подкрепящи твърдяното в исковата молба.

Предвид всичко изложено съдът счита, че предявеният от ищеца М. Т. С. иск за заплащане на обезщетение в размер на 24150 лв. за неимуществени вреди е недоказан и неоснователен и следва да бъде отхвърлен. В настоящото производство не стана ясно, какви точно неимуществени вреди е претърпял ищеца и в каква причинно-следствена връзка се намират и от какви точно незаконосъобразни действия на прокуратурата.

Ищецът претендира, да му бъде заплатено обезщетение в размер 800 лв. за претърпени от него имуществени вреди, но съдът намира и тази му претенция за недоказана, предвид факта, че от представеният с исковата молба договор за правна помощ е видно само, че ищецът е договорил заплащане на сумата от 800 лв. за адвокатска защита, но такава не е отразено да е била платена - нито в брой, нито по сметка, а и с оглед допълван текст върху него с химикал съдът се съмнява в годността на това доказателствено средство. И още-самия документ, дори да се приеме за годен, не прави разграничение за размера на възнаграждението относно всяко от обвиненията. Претендираното не се подкрепя и от допълнително представеното копие на пълномощно с дописани в него в друг цвят цифри.

Предвид всичко изложено съдът счита, че предявените от ищеца М. Т. С. иск за заплащане на обезщетение в размер на 24150 лв. за неимуществени вреди и иск за заплащане на обезщетение в размер на 800 лв. за имуществени вреди са недоказани и неоснователни и следва да бъде отхвърлени. В настоящото производство не стана ясно, какви точно неимуществени вреди е претърпял ищеца и в каква причинно-следствена връзка се намират и от какви точно незаконосъобразни действия на прокуратурата.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ПРЕДЯВЕНИТЕ от М. Т. С. с ЕГН ***** и постоянен адрес: ***** срещу ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр.София, бул.„Витоша” № 2, **ИСК ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА НЕИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ, ЗА СУМАТА** от 24150.00 лв. /двадесет и четири хиляди сто и петдесет лева/ и **ИСК ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ, ЗА СУМАТА** от 800.00 лв. /осместотин лева/, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ и НЕДОКАЗАНИ.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - Сливен в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Нова Загора: _____